

Bir Ölümün Arkasından

– Ahmet Yüksel · 10 Ocak 2014

.....O benim hem arkadaşım hem akrabam hem de öz be öz yeğenimdi. Kendisi benden sadece üç beş yaş falan küçük olduğu için,ve ablalarımın birinin oğlu, yeğenim de olsa, onunla ben yaşlarımız yakın olduğu için kardeş ve arkadaş gibiydik.

.....İkimiz de birbirimizi çok severdik.Çünkü çocukluğumuz hatta yatılı okullardaki zamanlarımız bile, hemen, hemen aynı dönemlere aynı yıllara rast gelmekteydi.

.....Yaz aylarında beraberce tatil yapar, tatillerde yine beraberce bağ bahçe aralarında ellerimizde sapan kuşları kovalar, bizim mahalli lisanımızla adına teyin dediğimiz, sincapların henüz anneden ayrılmamış yavrularını ağaç kovuklarından çıkartır yakalar, onları beraber besler beraber eğitir besler severdik.

.....Onların bağının yakınında bir dere vardı. Ben ve o, çoğu zaman yaz aylarında o dereye beraber gider, derelerin çağlağı altındaki böğetlerinde yıkanır, yüzer yaz aylarında hoşça vakitler geçirirdik.

.....Zaman geçti okullarımız bitti, o da ben de birer kamu görevlisi olarak ayrı, ayrı kurumlarda işe başladık, ve yıllar sonra zamanı gelince o das ben' de çalıştığımız kurumdan emekli olduk. Ben sağlık nedenimle, Antalya'ya yerleşirken, o' da emekli olduğu yer olan İzmir' e yerleşmişti.

.....Artık her ikimiz de, çoluk çocuğa karışmış memlekette uzaklaşmış yabancı diyarların memleket hasreti çeken insanları olup çıkmıştık. Ne ben gidip memleketime yerleşebiliyordum ne' de o gidip yerleşebiliyordu.

.....Başlangıçta ben arada bir gidip gelsem de anne ve babamın rahmetli olmasıyla iyiden iyiye memlekette uzaklaşmıştım.Hem de çok fazla akrabamız olmadığından kardeşlerin her biri bir tarafa dağıldığından hepimiz ayrı şehirlerin halkı olup çıkmıştık.

.....Bizler ayrı şehirlerde iken birbirimizle hiçbir zaman irtibatımızı kesmeden ayrı yaşadığımız bu değişik yerlerde zaman, birbirimizin yanına gidip gelirken, zamanla gidip gelmeler azaldı. Bundan sonraki dönemde,daha çok evlerimizde yeni yaygınlaşan bilgisayar üzerinden görüntülü konuşmaya başlamıştık.

.....Her ikimiz' de bilgisayar konusunda daha yeni sayılırdık. Belki ben ondan, birkaç yıl önce başlamıştım ve bilgisayardaki Facebook hesabımı ondan evvel açmıştım ama, çok geçmeden onun' da açtığını gördüm.

.....Facebook da olan ilk konuşmamızda onun ilk sözü şu olmuştu.

.....Süper bii şeymiş bu yaa diyerek başlıyor, bunun bir gavur icadı olduğunu söyleyerek benimle konuşmasına devam ediyordu.

.....Kendisi mutaassıp dinine bağlı olmasına rağmen, bunu benimsemiş olmalı' ki, bundan sonra kendisi ile daha çok bilgisayar üzerinden görüntülü görüşmeye başladık. Facebook üzerinden yaptığımız görüşmesinde bana devamlı olarak çocukluk günlerinin geçtiği yerleri çok özlediğinden bahsediyor özlemlerini anlatıyordu.

.....Bir gün bana konuşurken beraber eski çocukluğumuzu yaşadığımız yerlere gitmemizi öneriyordu ve beraberce eski yöreleri dolaşip anılarımızı beraber tazeleyelim diyordu. Fakat ben hasta olduğum için, hiçbir zaman onun bu isteği, gerçekleşmedi.

....Ve ben ne zaman onun Facebook sayfasına girsem mutlaka benim ve onun çocukluk günlerimizin anılarını gösteren, yaşatan, resimleri paylaştığını, bizim oralara özgü sincap resimlerini, kınalı keklik resimlerini, ve memleketimizin doğal güzel manzaralarını yöreye özgü yemek resimlerini paylaştığını görürdüm. Kendisi benim gözümde memleketimiz için hiçbir faydamız olmasa' da, yapabileceğimiz hiçbir şey olmasa da, tam bir memleket sevdalısı idi.

....Facebook sayfasında memleket resimlerinden memleket yemeklerinden başka bir şey paylaşmazdı. Sadece arada sırada bir, kendisini çok duygulandıran muzik videolarını paylaşırdı.

....O sayfalarında bunları paylaşırken, çoğu zaman ben' de kendi yazdığım çeşitli konulardaki ve memleket şiirlerimi paylaşırdım. Kendisi benim yazdığım bu şiirlerimin beğendiği halde çoklarını okumak istemezdi. Şiirlerimden duygulandığını onları okuduğu zaman ağladığını söylerdi. Ben de ısrar etmez okuma derdim.

....Çünkü biliyordum ki, kendisi hiç üzülmemeliydi. O bir ameliyatından ve ameliyat olursa masasında ölüp kalmaktan bir daha hiç kalkamaktan çok korktuğu bir kalp hastasıydı. Tedavisinin en iyi yolunun A.B.D. Devletlerinde yapılabileceğini duymuş bunu yaptıracak imkanı olmadığından bahisle yakınıyor,ölümünü bekliyor gibiydi.

....Yine bir gün bilgisayar üzerinden onunla konuşuyordum. Ben onunla konuştuğum sıralarda, medyada yer alan Bolyoz Ergenekon davaları gibi davaları bir vatandaş olarak çokca izlediğimden kendimce önemli bulduğum olayları facebook üzerinden paylaşınca, paylaştıklarımı yukarıda anısını paylaştığım ruhu şad olsun diye andığım yeğenim görmüş bana şöyle demişti."Dayı, sen bu askerleri çok mu seviyorsun" bunu yazdığını duyunca ne diyeyim biraz içerlemiştim. Keşke ona hiç içerlemeseydim. Gönül koymasaydım. Şimdi bunlar aklıma geliyor da, yüreğim bin bir parça oluyor.

....İşte bu konuşmamız, onunla son konuşmamız olmuştur.

....Kendisine buradan Allah'tan rahmet diliyor, koyu bir memleket sevdalısı olan onun, asıl dünyasındaki mekanı cennet olsun diyorum.

....Şimdi o dönülmezler dünyasında, layık olduğu yerde iken bana ve sevenlerine kalansa sadece onunla olan gençlik ve çocukluk çağımızdaki, beraber geçirdiğimiz, güzel günlerimizin anılarıdır.10.01.2014

Ölüm.

Ölüm ne seni dinler, ne' de beni,

Alır götürür, zamanı geleni.

Ölüm bize, Hak'ın kutsal bir emri,

Bilesiniz' ki kaçış yoktur ondan.

Ölüm gelirse, şayet bir gün başa,

Soyarlar yıkarlar, koyarlar taşa,

Ölüm kar yağmur dinlemezdür asla,

Zaman gelsin, alır götürür seni.

Ölüm insana, bir haktr bilene,
Daha dönüş yoktur, ölüp gidene,
Allah'ın dünyanda girsen gözüne,
Huri dolu, cennete koyar belki.

Ölüm geliyorsa,bir hazan günü,
Kaçış yoktur ondan, kapar gözünü,
Yalvarsan yakarsan tutmaz sözünü,
Alır götürür seni, bu dünyadan.

Ahmet Yüksel Şanlı er
09 Ocak 2014